

Phần 20

Chương 96 Một Trận Hiểu Lâm

“**Á**y, Công Tôn tiên sinh, sao ngài lại đến đây, ngài đây là...” Muốn đi nơi nào? Lý Quý đang cho ngựa ăn, thấy Công Tôn Sách vội vội vàng vàng đi về phía này liền lên tiếng tiếp đón, nhưng bị vẻ mặt nghiêm trọng của Công Tôn Sách dọa, đang muốn hỏi ông định đi đâu lại nuốt trở về.

Công Tôn Sách dừng lại trước mặt Lý Quý hỏi: “A Quý, ngươi có nhìn thấy Triển hộ vệ không?”

“Triển đại nhân?” Lý Quý nơm nớp lo sợ nhìn Công Tôn Sách, có chút khiếp đảm. Ngày thường, Công Tôn tiên sinh luôn mặt mũi hiền lành, hòa hòa khí khí, khuôn mặt tươi cười. Hôm nay xảy ra chuyện lớn gì mà biểu hiện lại đáng sợ như vậy. Nhất là khi nhắc tới mấy chữ “Triển hộ vệ”, có cảm giác như ông ấy đang nghiền răng nghiền lợi. Công Tôn Tiên Sinh cùng Triển đại nhân là cánh tay trái bờ vai phải của Bao đại nhân, một văn một võ ở bên cạnh giúp đại nhân không ít việc, hai người trước giờ ở chung cũng vô cùng hòa thuận, hôm nay Công Tôn Tiên Sinh nhắc tới Triển đại nhân sao lại như có chút tức giận vậy?

“Tiểu nhân vừa rồi thấy Triển đại nhân đi về hướng giáo trường, đúng rồi, còn cả Bạch đại nhân đi cùng nữa.” Lý Quý trong lòng nghi vấn, lại cảm thấy tò mò, nhưng Công Tôn Sách như vậy, hẳn cũng không dám hỏi nhiều, đành phải thành thật trả lời, cuối cùng, còn nói ra cả Bạch Ngọc Đường.

“Đa tạ.” Công Tôn Sách gật đầu, không nói gì thêm, xoay người đi về hướng giáo trường.

Lý Quý nhìn bộ dáng nổi giận đùng đùng của Công Tôn Sách, có chút suy nghĩ rồi gật đầu: “Ừ, xem ra Công Tôn Tiên Sinh hôm nay đang tức giận, hơn nữa có liên quan đến Triển đại nhân!” Dứt lời, xoay người ôm chút cỏ khô, tiếp tục cho ngựa ăn.

Công Tôn Sách sải bước đi rất nhanh, vẻ mặt cứng đờ như đao khắc, trong đầu lại giống như phiên giang đảo hải, trong cơn giận dữ. Chuyện này cũng không thể nói ông quá bảo thủ, hoặc không hiểu chuyện. Là phụ thân của Hiểu Vân, nữ nhi còn chưa xuất giá đã bị người... bị người kia làm như vậy, ông sao có thể chịu được, sao có thể không tức giận. Huống chi đối phương lại là người ông vô cùng thương thức, vô cùng tín nhiệm? Tuy nói ông đã đồng ý hôn sự của bọn họ, hai người không lâu nữa sẽ thành hôn. Nhưng bọn họ dù sao cũng chưa bái đường hành lễ, Triển Chiêu đối xử với nàng như vậy, ngươi nói người làm phụ thân như ông, sao có thể bình tĩnh được, sao có thể không tức giận chứ?

Triển Chiêu à Triển Chiêu, tuy rằng ta đã đồng ý hôn sự của hai người các người. Nhưng người phải dùng tam môi lục sính, kiêu tám người khiêng đưa nàng đi một vòng qua phủ Khai Phong, sau đó vào cửa bái đường đã, nữ nhi này vẫn còn là nữ nhi của ta đây, không phải thê tử của Triển Chiêu người, cùng lắm cũng chỉ là hôn thê, người lại không chút để ý, tùy tiện làm ra việc như vậy. Chuyện này thật sự không thỏa đáng. Huống chi, trên người Hiểu Vân còn mang thương tích đây! Không chỉ có vậy, còn để lại ấn ký rõ ràng như vậy, sao, còn sợ người ta không biết à? Danh dự của nữ nhi vô cùng quan trọng, cứ như vậy bị người phá hỏng rồi! Người đây là coi trọng Hiểu Vân, quý trọng Hiểu Vân sao? Uổng phí ta tin tưởng người, yên tâm giao Hiểu Vân cho người, người, người thật sự làm cho ta thất vọng, khiến cho ta tức giận!

Giờ phút này Công Tôn Sách thật sự là tức tới váng đầu. Hiển nhiên lúc này ông đã hoàn toàn quên lúc đầu mình bày kế để Hiểu Vân đi theo Triển Chiêu tới huyện Hoa Đình. Cô nam quả nữ hai người, từ kinh thành đi tới huyện Hoa Đình, một đường đi tới bốn năm ngày, chẳng lẽ là hành vi hợp lẽ? Sau khi trải qua chuyện đó, nếu Triển Chiêu không trúng ý Hiểu Vân, vậy còn ai muốn nàng nữa? May mà hai người bọn họ vừa ý nhau, bằng không thật không xong rồi. Nếu nói tới danh dự của Hiểu Vân, đem nó ra mạo hiểm trước, chính là người làm phụ thân như ông đây. Nay ông tức giận với Triển Chiêu, chẳng phải chính là “chỉ cho châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn” à?

Triển Chiêu vừa từ giáo trường đi ra chưa được mấy bước, thấy Công Tôn Sách vội vã đi về hướng này. Nhưng thấy vẻ mặt tiêu điều của ông, bước đi lại gấp gấp xông thẳng tới, một chút cũng không giống bộ dáng không nhanh không chậm thường ngày, đã biết lúc này ông đang tức giận vô cùng. Xem ra, ông ấy tới đây để khởi binh vẫn tội.

“Nhạc phụ đại nhân!” Triển Chiêu bước mấy bước tới trước mặt Công Tôn Sách, cung kính chấp tay thi lễ.

Công Tôn Sách ban đầu vô cùng phiền não, chỉ lo đi đường, không chú ý phía trước có người. Triển Chiêu đột nhiên xuất hiện khiến ông giật mình. Một lát sau mới tỉnh táo lại, cao thấp đánh giá Triển Chiêu một hồi, thấy trên tay hắn có vết thương còn đang đổ máu. Như bình thường ông sẽ kéo hắn đi băng bó vết thương, nhưng lần này ông chỉ nhìn lướt qua cánh tay hắn, hoàn toàn xem nhẹ vết thương, lạnh lùng nói một câu.

“Người đi theo ta.” Nói xong liền xoay người trở về.

“Vâng, nhạc phụ đại nhân!” Cho dù giọng điệu của Công Tôn Sách rất không tốt, nhưng Triển Chiêu hoàn toàn không để ý, vẫn đáp lễ trả lời, rồi im lặng đi theo sau.

Công Tôn Sách đi ở phía trước, khẽ nghiêng đầu liếc nhìn Triển Chiêu một cái. Hừ! Xú tiểu tử, đừng tưởng rằng kêu thêm mấy tiếng nhạc phụ đại nhân, ta sẽ tha thứ cho người. Hôn lễ vẫn phải làm, nhưng món nợ này nhất định cũng phải trả.

Hai người đi dọc đường đều không nói gì, chỉ lẳng lẳng đi tới, đến một chỗ yên tĩnh liền dừng lại. Công Tôn Sách xoay người, đang định nói chuyện, Triển Chiêu đã vén vạt áo, quỳ xuống trước mặt ông.

“Nhạc phụ đại nhân, Triển Chiêu làm sai, xin nhạc phụ đại nhân trách phạt.”

Công Tôn Sách nhìn Triển Chiêu quỳ thẳng tắp quỳ trước mặt mình, vẻ mặt thản nhiên nhìn mình, lời trách cứ liền nghẹn trong cổ họng, không thể nói ra.

Có đôi khi kỳ quái như vậy, nếu Triển Chiêu có chút thái độ ngang ngược, ông tất nhiên sẽ mắng hấn một trận. Nhưng Triển Chiêu vừa lên tiếng đã thừa nhận sai lầm, còn quỳ xuống mặc ông trách phạt, ông ngược lại không đành lòng.

Công Tôn Sách run rẩy một hồi lâu, mới thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói:

“Thôi thôi, việc đã đến nước này, ván đã đóng thuyền, có trách phạt người cũng không làm gì được nữa. Huống chi, nha đầu Hiểu Vân kia trong lòng cũng hướng về người. Ta thấy vẫn nên chọn ngày, cho các người sớm thành hôn mới tốt. Nếu lỡ như... lỡ như châu thai ám kết, đối với người và nó đều không tốt.”

Triển Chiêu nhíu mi, trong mắt hiện lên một tia thống khổ mà phức tạp, nhưng chỉ trong chớp mắt liền biến mất: “Triển Chiêu cũng đang có ý này, hết thảy xin nhạc phụ đại nhân an bài.”

Công Tôn Sách gật đầu, vừa vuốt râu vừa nhìn hấn nói: “Triển hộ vệ, người còn chưa làm cha, có lẽ người không biết cảm nhận của một người cha. Người cũng biết, con gái với cha mẹ, chính là cục thịt ở đầu quả tim, là trân châu trên tay chỉ sợ nâng niu không kịp. Hiểu Vân là con gái duy nhất của ta, mười mấy năm qua sống nương tựa lẫn nhau, ta yêu thương nó, càng không cho phép bất cứ ai tổn thương đến nó, người hiểu không?”

Triển Chiêu ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn Công Tôn Sách, gần từng tiếng kiên định trả lời. “Triển Chiêu hiểu được, nhạc phụ đại nhân xin yên tâm. Triển Chiêu thề với trời, ta sẽ coi nàng là trân bảo, sẽ dùng cả đời yêu thương bảo vệ nàng, không để nàng chịu bất cứ thương tổn gì, làm cho nàng hạnh phúc.”

“Triển đại ca...” Hiểu Vân che miệng, ngăn lại tiếng nức nở trong miệng. Nước mắt tràn mi, thật không ngờ, hấn trong tình huống này, còn có thể, có thể hứa hẹn như vậy. Hiểu Vân, người thật quá hạnh phúc, gặp được nam tử như vậy, thật quá hạnh phúc!

“Hiểu Vân?” Triển Chiêu xoay người, nhìn thấy một ché áo nơi góc tường, vô cùng quen thuộc, là bộ quần áo Hiểu Vân thường mặc. Quả nhiên là nàng. Triển Chiêu đứng dậy, thoải mái nở nụ cười, chậm rãi đi qua.

Hiểu Vân từ góc tường đi ra, đón nhận chính là Triển Chiêu với ánh mắt ôn nhu và nụ cười trong suốt. Ánh mắt trong trẻo mà thâm quý kia, nụ cười ấm áp như gió xuân kia, đọng đầy trong mắt nàng. Nàng chạy tới, ôm lấy cổ hấn. “Triển đại ca...”

Triển Chiêu không ngờ Hiểu Vân lại có hành động này, nhất thời tay chân luống cuống. Nhìn Công Tôn Sách đứng một bên, tay không biết đặt vào đâu. Trong lòng cười khở, tiêu cô nương này, không để ý nơi này có người ngoài, cha nàng đang nhìn đấy. Triển Chiêu nắm lấy bả vai nàng, muốn kéo nàng ra, không nghĩ Hiểu Vân ôm rất chặt, kéo thế nào cũng không ra, mà Triển Chiêu lại không dám dùng sức, sợ động tới vết thương của nàng, đành phải mặc kệ nàng ôm, xấu hổ nhìn Công Tôn Sách, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Công Tôn Sách cười khở lắc đầu, khoát tay áo xoay người rời đi.

Người ta nói nữ nhi hướng ngoại, vô cùng đúng. Xem nữ nhi của ông đi, sinh dưỡng nàng mười sáu năm, nay có lang quân như ý, trong mắt không còn cha già là ông nữa. Như ở chỗ không người ôm lấy nam nhân khác, hoàn toàn xem nhẹ ông, mệt cho ông vừa rồi còn vì chuyện của nàng, muốn tìm Triển Chiêu tính sổ, ông thật sự là quá thương tâm! Xem tình hình này, việc đêm qua e là trách nhiệm hai bên đều có. Ôi... Lão già như ta cứ tự động tránh đi thôi, miễn chọc cho các người xấu hổ.

Hiểu Vân ôm lấy Triển Chiêu, chỉ lo khóc lóc buồn bực, cũng không biết Công Tôn Sách đã đi rồi. Triển Chiêu cũng không nói gì, chỉ ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lưng nàng, để mặc nàng khóc. Mãi đến khi nàng khóc tới mệt, khóc tới quần áo của hắn đều ẩm ướt, mới dần yên tĩnh lại.

Triển Chiêu kéo nàng ra, nhìn nàng khóc tới mắt mũi đều đỏ rực, vừa thấy buồn cười, vừa thấy đau lòng. Đưa tay lau nước mắt còn lại trên khóe mắt nàng, vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ giọng nói: “Được rồi, mọi thứ đều qua rồi, không sao, đừng khóc.”

Hiểu Vân ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, có chút khở không thể nói. Lần này thật sự là hiểu lầm nghiêm trọng, nói với người khác, người ta e là cũng không tin: “Triển đại ca, kỳ thật đêm qua ta...”

Triển Chiêu đưa ngón tay đặt lên miệng nàng, lắc đầu ngăn cản nàng nói tiếp: “Chuyện tối hôm qua đều đã qua, chúng ta hãy quên nó đi.”

Hiểu Vân nhìn ánh mắt của Triển Chiêu, khở sở bên trong khiến nàng chua xót muốn chết, trong lòng mắng Triệu Trinh trăm ngàn lần. Sau đó, cầm tay Triển Chiêu vội vàng nói: “Triển đại ca, huynh hãy nghe ta nói, sự tình không phải như huynh nghĩ, ta thật sự không bị... Không tin huynh xem này!”

Nói xong, Hiểu Vân mở cổ áo của mình ra, lộ toàn bộ cần cổ cho Triển Chiêu thấy. Triển Chiêu vừa nhìn đã ngẩn người. Cần cổ trơn bóng, ngoại trừ một điểm phiểm hồng, không có gì khác.

“Đây, đây là chuyện gì?” Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Hiểu Vân, vẻ mặt không dám tin. Lúc trước rõ ràng nhìn thấy ở ngay trên gáy dưới lỗ tai, Bạch Ngọc Đường có nhìn thấy, Công Tôn Tiên Sinh cũng nhìn thấy, vì sao hiện giờ chẳng có gì?

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, thở dài một hơi, cười vô cùng bất đắc dĩ. Trò lừa gạt của Triệu Trinh, thật sự là rước lấy không ít hiểu lầm và phiền toái. Có điều, hấn cũng là một người không tệ, tuy rằng không cam lòng muốn trả thù, nhưng chung quy vẫn rất quân tử. Đến cả “dấu hôn” bọn họ vẫn nghĩ do hấn ác ý tạo ra, cũng là dùng thuốc màu vẽ lên, bị nàng chà xát mấy cái bắt đầu phai màu, sau đó dùng nước rửa một chút là biến mất. Lúc nàng đi tìm Triển Chiêu, vô tình thấy phẩm đỏ trên tay mình mới phát hiện ra.

“Triển đại ca, huynh từ từ nghe ta kể đã...”

Nghe xong Hiểu Vân kể lại, Triển Chiêu vừa mừng vừa sợ, vừa thấy buồn cười, vừa thấy bất đắc dĩ. Thì ra, để Hiểu Vân ở lại Chỉ Lan Các, cũng vì muốn hấn hiểu lầm. Hoàng thượng này lại có hành động kiêu đó, thật sự không biết phải nói thế nào.

“Hoàng đế thật sự là hơi quá đáng, nháo ra chuyện này, còn hại huynh bị cha ta cùng Ngũ Ca hiểu lầm, để ta đi giải thích cho bọn họ, không thể để huynh chịu nỗi oan này.” Hiểu Vân cảm thấy có lỗi với Triển Chiêu, nhất là khi nhìn thấy vết thương trên tay hấn, càng cảm thấy áy náy, quay người định tìm người làm sáng tỏ hiểu lầm, không ngờ lại bị Triển Chiêu giữ chặt.

“Hiểu Vân, không cần đi.”

“Vì sao? Huynh không làm sao, huynh xem thái độ của Ngũ Ca với huynh đi, hấn còn chém huynh một đao như vậy, không thể để hấn tiếp tục hiểu lầm huynh.” Hiểu Vân tức giận bất bình than thở.

Triển Chiêu thấy nàng bảo vệ mình như vậy, trong lòng vui vẻ nở nụ cười, đưa tay véo mũi nàng, cười nói: “Hiểu Vân, ta không cần. Hơn nữa, việc này liên quan đến Hoàng Thượng, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Huống chi Hoàng Thượng đã chấp nhận hôn sự của chúng ta, không phải sao? Một khi đã vậy, đến đây chấm dứt đi, được không?”

Hiểu Vân nghĩ một chút, tuy cảm thấy lời của Triển Chiêu có lý, nhưng vẫn cảm thấy có chút không cam lòng. “Vậy, huynh sẽ phải chịu “nỗi oan” này đó, đối với huynh không công bằng.”

Hiểu Vân miệng nói, vẻ mặt không phục khiến Triển Chiêu buồn cười, không nhịn được muốn trêu chọc nàng. “Nỗi oan này, để ta gánh đi! Đâm lao phải theo lao, cũng có thể xem là một chuyện tốt. Hơn nữa, việc này sớm hay muộn cũng sẽ đến, nhanh thôi.”

Hiểu Vân ngẩn người, suy nghĩ một chút, lúc này mới hiểu Triển Chiêu muốn nói gì. Tuy rằng mạnh miệng cười nhạo Triển Chiêu nói rồi đổ mặt, bản thân mình không phải cũng mặt mũi nóng bừng sao?

Triển Chiêu thấy bộ dáng xinh đẹp của nàng, trong lòng lại một trận nhộn nhạo, nhịn không được cúi đầu, tới gần hưởng thụ hương thơm.

Hoa mai kiêu diễm, chính lúc này ra sức khoe nhụy hoa, tản ra hương thơm. Ở một góc quang đăng bình thường ít người qua lại, giờ phút này, xuân ý miên man.

Chương 97

Tứ Hôn Tặng Nhà

Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu, viết: ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu, tuổi trẻ tài cao, bản tính ngay thẳng, đối với Vương Triều Đại Tổng trung thành và tận tâm, trầm rất tán thưởng; lại thêm, con gái Công Tôn chủ bộ Hiểu Vân, thuần lương hiểu biết, tú ngoại tuệ trung. Trầm cảm giác được tình thâm ý trọng giữa hai người, ngự ban một tòa nhà trong kinh thành, hoa giá một bộ, hai người tùy ý thành hôn. Khâm thờ.

Đây là nội dung viết trên chiếu thư tứ hôn của Hoàng đế. Cách một ngày sau khi Hiểu Vân rời khỏi hoàng cung, thánh chỉ của Hoàng Thượng đã tới Khai Phong phủ. Thánh chỉ vừa tuyên, tảng đá lớn trong lòng Hiểu Vân mới thật sự buông xuống. Nói thật, lăn qua lăn lại mấy trận, nàng thật sự rất sợ Triệu Trinh sẽ đột nhiên thay đổi ý định, hoặc tâm huyết dâng trào nghĩ ra biện pháp khác chinh bọn họ.

Sự kiện ô mai không được giải quyết, nhưng tiền căn hậu quả, Hiểu Vân đều nói rõ với Văn Hồng Ngọc. Văn Hồng Ngọc nghe xong cảm thấy tức cười. Còn nói cái gì mà không có cơ hội để Hiểu Vân và Triển Chiêu lăn giường, đáng tiếc. Khiến Hiểu Vân trợn mắt. Người nói xem thế giới này sao lại có nữ nhân miệng nói không kiêng dè gì như vậy? Cho dù nàng cũng từ thế kỷ hai mốt tới, vẫn không thể đem lời đó treo trên miệng được. Chẳng lẽ bởi vì nữ nhân này đã kết hôn sinh con rồi sao?

“Tôi nói này Hồng Ngọc, cô có thể đừng nói năng kiêu đó được không, con gái mà, một chút cũng không biết e lệ.” Hiểu Vân nhin không được nhắc nhở.

Văn Hồng Ngọc bật cười: “Hiểu Vân, cô nói sai rồi. Tôi n năm trước đã không còn là con gái nữa, mà là phụ nữ! Hơn nữa, tôi đã sinh hai đứa con rồi, còn sợ cái gì nữa chứ. Ha ha...”

Hiểu Vân không nói gì chỉ biết nhìn trời bắt đắc dĩ, vừa bực vừa muốn cười, nữ nhân này, mặt dày quá. “Bạn học Văn Hồng Ngọc, cho dù ngàn năm sau, phụ nữ có da mặt dày như cô cũng không có bao nhiêu đâu.”

“Vậy càng tốt, vật quý vì hiếm!” Văn Hồng Ngọc vừa nói, vừa bóc đậu phộng đưa đến miệng. “Ừm, đậu phộng này ăn ngon thật.”

“Đây chính là đậu phộng chồng cô mua tí từ Gia Hưng mang về đây, có thể không ngon sao!” Hiểu Vân liếc mắt một cái, nhìn bộ dáng nàng ăn vui vẻ như vậy, cũng nở nụ cười.

Xưa nay nàng không thích ăn đồ khô các loại như đậu phộng, cảm thấy ăn mấy thứ này rất phiền, phải động tay bóc, ăn xong còn bỏ lại một đồng vỏ thừa. Đương nhiên, quan trọng nhất là nàng cảm thấy mấy thứ đó khô héo, hương vị không hợp khẩu vị của nàng. Nhưng Văn Hồng Ngọc lại đặc biệt thích ăn, gần như lúc nào cũng mang theo bên mình đậu phộng hạt dưa các loại. Trên người nàng có một cái túi, làm rất tinh xảo. Ban đầu Hiểu Vân còn tưởng trong đó cất tiền bạc gì đó, sau mới biết, trong đó không phải là đậu phộng thì chính là hạt dưa. Khó trách cái túi đó luôn phình lớn. Lúc trước nàng còn nghĩ, nhiều tiền như vậy, lại đeo ở nơi bắt mắt như vậy, không phải là mời trộm sao? Thì ra bên trong căn bản không có gì đáng giá. Có điều, với thân thủ của Văn Hồng Ngọc, tất nhiên cũng không có người nào có bản lĩnh trộm được của nàng.

Nhìn vỏ đậu phộng trên bàn, đã xếp cao như núi, Văn Hồng Ngọc vẫn ăn chưa đã, dịch chỗ ngồi, chọn một góc bàn trống ngồi xuống tiếp tục bóc đậu phộng. Hiểu Vân thấy nàng như vậy, liên tục cười khò. Từng gặp người thích ăn đậu phộng, nhưng chưa từng thấy ai thích ăn đậu phộng kiểu đó!

Nhìn nàng bây giờ, Hiểu Vân không khỏi nghĩ tới lần đầu bọn họ gặp mặt. Mặt như hoa đào, lạnh lùng, tay áo bay bay, yếu điệu như tiên nữ. Khi đó nàng nhìn Văn Hồng Ngọc, thật sự như một băng sơn mỹ nhân, cùng bộ dáng hiện tại thật sự là cách biệt một trời một vực.

Lại nói tiếp, từ lúc hai người “nhận biết nhau” trở về sau, mỗi lúc hai người ở chung, Văn Hồng Ngọc đều mang bộ dáng vô câu vô thúc tùy tiện như vậy. Thường xuyên ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, còn thỉnh thoảng toát ra một câu như sét đánh. Nàng cuối cùng nên nói “người không thể nhìn tướng mạo”, hay nói “chân tướng thường bị những biểu hiện giả dối che giấu” đúng hơn đây? Có điều, bất kể thế nào, Văn Hồng Ngọc như vậy mới chính là Văn Hồng Ngọc. Tùy tiện, nhiệt thành, thích cười, thích náo nhiệt.

“Này, sao lại nhìn tôi sững sờ như vậy?” Văn Hồng Ngọc đang chuyên tâm bóc đậu phộng, phát hiện Hiểu Vân đột nhiên không nói gì, liền ngẩng đầu nhìn nàng, kết quả thấy Hiểu Vân nhìn mình chằm chằm, nhưng tâm trí giống như đã thần du nơi nào, liền vươn tay vẫy vẫy trước mặt nàng mấy cái.

Hiểu Vân nắm lấy tay nàng cười nói: “Tôi đang nghĩ cô đến lúc nào mới ăn đủ đậu phộng, nếu không đi ra ngoài, vậy sắp tới giờ cơm rồi.”

Văn Hồng Ngọc lúc này mới nhớ ra chuyện gì, vốc hết đậu phộng thả vào cái túi nhỏ rồi đứng dậy đi ra ngoài: “Đúng rồi, thiếu chút quên mất phải tới thăm “nhà” tương lai của cô!”

Hiểu Vân nhìn một đồng hồ hỗn độn trên bàn, thở dài, lúc này mới theo ra ngoài. Tiểu Thúy, ngại quá, vát vát cho em rồi.

Triệu Trinh ban cho Triển Chiêu một ngôi nhà, ở phố Chu Tước, mặc dù cách Khai Phong phủ một quãng đường, nhưng không phải xa lắm, đi bộ một khắc là tới. Có điều, đây là đối với người của Tông Triệu. Đối với Hiểu Vân mà

nói, là đi mất nửa giờ, không phải khái niệm “không xa”. Cũng may hai người làm bạn, nói nói cười cười, cảm giác đi đường cũng không phải quá lâu.

Ngự phố thật phồn hoa, cửa hàng san sát, người đến người đi vô cùng náo nhiệt. Nhưng chuyển tới phố Chu Tước, dòng người vắng đi rất nhiều. Hướng đông của con đường có một ngôi nhà không tính là lớn, lặng lẽ nằm đó. Mặt tiền rộng chừng sáu thước, so với nhà người bình thường lớn gấp đôi, nhưng so với Khai Phong phủ, tất nhiên là nhỏ hơn nhiều. Đá xanh xây thành tường vây, lộ ra chút màu xanh, lại có cảm giác ý xuân dào dạt. Tường bao không cao, bên trong có những loại cây nào đều có thể nhìn thấy. Cửa nhà cũng vậy, chỉ cần ngửa đầu là có thể nhìn vào trong. Bên trên cửa lớn trống không, ở đó vốn phải có một tấm biển, thể hiện địa vị cùng thân phận của chủ nhân ngôi nhà, nhưng lúc này đã bị gỡ xuống, không biết bỏ đi đâu. Nhưng nhìn dấu vết để lại, xem ra mới bị gỡ không lâu, vẫn còn lại một khối hình chữ nhật, màu sắc so với phần còn lại mới hơn một chút. Có lẽ là sau khi Hoàng thượng hạ chỉ mới bị gỡ bỏ.

Đại môn màu đỏ thẫm, nước sơn đã nhạt. Thanh đồng gõ cửa, lâu ngày không dùng, màu sắc đã có chút loang lổ. Trên cửa vẫn chưa khóa lại, đẩy một cái là mở. Hiều Vân gọi mấy tiếng cũng không có người trả lời, liền tự mình đi vào. Vừa vào cửa, đập vào mắt là tường ngăn chính diện. Mặc dù có chút cũ, nhưng nét điêu khắc trên đó vẫn rất sống động.

Đi qua tường ngăn, thấy một đình viện hình chữ nhật, hai bên đều có hàng cây trụi lá, chỉ còn lại cành, không biết là loại cây nào, nhưng nhìn thân cây thẳng tắp từ gốc cho tới đỉnh, ước chừng là cây bạch quả. Trên mặt đất rải từng tảng đá xanh lớn. Thời tiết mấy ngày qua, tuyết đọng trên đó cũng đã tan hết. Đá xanh lót đường được nước tuyết rửa qua, có vẻ trơn bóng. Trên phiến đá mọc lún phún cỏ dại khô héo, giống như tóc tơ trên đầu đứa trẻ hai ba tuổi. Có điều, nếu tiến tới gần nhìn kỹ, có thể thấy giữa đám bùn đất trong kẽ hở, có những mầm lá xanh non đang đâm chồi.

Đôi diện tường ngăn, là hai gian phòng lớn, từ bên ngoài nhìn vào, ước chừng rộng mười trượng. Đi vào mới phát hiện, phòng lớn được chia làm ba phòng nhỏ, phải trái và ở giữa, thoát nhìn lớn nhỏ như nhau. Từ phía bên phải phòng đi vào, ra cửa sau lại có một đình viện nữa. Đình viện này so với cái phía trước thì nhỏ hơn một chút, bốn phía đều là phòng ốc, ở giữa có trồng một ít cây cối. Bốn phía quanh sân viện chỉ có lối đi, nhưng đều có mái hiên và được lát đá, chiều rộng đủ cho ba người cùng đi qua, cho dù là ngày mưa cũng không lo mắc mưa hay bị ướt giày.

Đi dọc theo mái hiên, phía sau còn có mấy căn phòng nhỏ. Thoạt nhìn giống như phòng bếp cùng nhà chứa củi. Sau nữa là một cái giếng, bên trên dựng một cái lán nhỏ, chỉ là gàu gỗ để múc nước đặt bên cạnh đã rất cũ nát, đợi thời tiết ấm lên, chắc sẽ mọc nấm.

Đi qua một vòng, Hiều Vân cảm khái ngàn vạn. Tất cả đều sử dụng gạch xanh ngói xám, màu sơn trên cửa, khắc hoa trên cửa sổ, màu đỏ son trên cột trụ

hành lang. Không có mấy đồ trang trí dư thừa, lộ ra vẻ đơn giản thuần phác, khiến nàng rất thích. Ngôi nhà này, so với quan xá của Khai Phong phủ hay Nam Thanh Cung, có vẻ thanh nhã hơn một chút, có hương vị của Giang Nam. Có lẽ vì nguyên nhân này, Hiểu Vân mới cảm thấy vừa ý. Đương nhiên, sau này đây là nhà của nàng và Triển Chiêu, đây mới là yếu tố quan trọng.

Dừng ở trong sân, ngẩng lên nhìn một mảnh trời xanh trên đầu, Hiểu Vân không nhịn được nở nụ cười. Nơi này về sau sẽ là nhà của họ. Ở đây, bọn họ sẽ cùng nhau đón bình minh, tiễn hoàng hôn. Nhật nguyệt luân hồi, ngày qua ngày, không hề nhàm chán. Nàng tưởng tượng mình chuẩn bị một bữa tối phong phú, chờ hắn trở về cùng ăn; nàng tưởng tượng những đứa con sau này của bọn họ, chạy nhảy chơi đùa ở nơi đây. Nàng tưởng tượng thấy sau này nàng già đi, lúc biến thành một lão thái thái, ngồi phơi nắng trong sân này. Vào lúc ấy, Triển Chiêu có lẽ đã về hưu, bọn họ có thể cùng nhau ngồi ở đây uống trà, tâm sự, cho dù mất cả ngày, nói từng chuyện từng chuyện, đều không cảm thấy lãng phí thời gian.

Nếu không phải Văn Hồng Ngọc lên tiếng gọi, có lẽ Hiểu Vân ngay cả chuyện sau này hai người già chết đi, con cháu đưa đám bọn họ cũng có thể nghĩ tới.

“Hiểu Vân, cô đừng có mơ màng nữa, nghĩ làm sao trang trí lại nhà mới của cô đi. Tuy rằng mấy căn phòng ở đây không tệ, nhưng đã cũ quá, hơn nữa, ngoại trừ phòng ở, hoàn toàn không có gì bên trong, làm sao có thể ở được. Nhân Tông làm việc không cẩn thận gì cả, có lẽ là hắn keo kiệt, tặng một ngôi nhà không cho các người làm phòng cưới, cũng không thèm sửa chữa lại một chút, mua thêm đồ đạc. Cứ như thế này làm sao mà người ở được!”

Hiểu Vân cười cười liếc nhìn rồi kéo tay nàng đi ra ngoài: “Cô đừng nói hắn keo kiệt. Ngôi nhà này trong kinh thành giá không thấp đâu. Có biết kinh thành là tấc đất tấc vàng không, giá phòng đất không kém gì giá phòng ở Bắc Kinh thế kỷ hai mốt đâu nhé. Nghe nói Tô Thức làm quan trong triều nhiều năm, hàm nhất phẩm, có bao nhiêu nhà ở các nơi, nhưng ở kinh thành, ông ấy không có ngôi nhà nào cả. Triển Chiêu chỉ là quan tứ phẩm, Hoàng đế ban cho một ngôi nhà, đã có giá trị tương đối lớn rồi.”

“Thật à?” Văn Hồng Ngọc kinh ngạc. “Nói như vậy, Nhân Tông thật đúng là coi trọng Triển Chiêu! Khó trách hắn lưu danh bách thế, một ngàn năm sau còn nhiều fan như vậy.”

Hiểu Vân cười cười, không nói gì. Văn Hồng Ngọc tới nơi này sớm hơn, sách đọc ít hơn nàng. Có lẽ nàng ấy không biết, trong chính sử không ghi lại tên Triển Chiêu. Bọn họ sở dĩ biết đến Triển Chiêu, là từ tiểu thuyết và truyền miệng thôi. Theo lý, Triển Chiêu ở thời đại này nổi tiếng như vậy, lại được Hoàng đế coi trọng, sao lại không được ghi vào sử sách? Nhưng vì sao các tư liệu lịch sử đều không hề nhắc đến hắn? Có Bao công, vì sao không có Triển Chiêu bên cạnh Bao công? Đây thực sự là một vấn đề.

Có điều, vấn đề này, Hiểu Vân không để ý. Lịch sử sử dĩ trở thành lịch sử, là do hậu nhân sử dụng tư liệu do tiền nhân ghi chép lại, đó cũng là chuyện của hậu nhân, có điều lúc đó nàng đã chết rồi, cho nên lịch sử không liên quan tới nàng. Bởi vậy, nàng cũng không đem việc này để trong lòng, kéo theo Văn Hồng Ngọc vừa nói chuyện vừa trở về Khai Phong phủ.

Chương 98

Kinh Trập Thủy Lô⁽¹⁾

Ngay Triển Chiêu cưới Hiểu Vân định vào hai sáu tháng hai. Tuy bọn họ muốn mau chóng cử hành hôn lễ, nhưng dù muốn mau cũng phải chờ thêm cả tháng. Cho dù bọn họ không định đãi tiệc lớn, nhưng chuyện đại sự trong đời, không thể nóng vội qua loa. Cần thứ gì, trình tự thế nào, đều không thể thiếu, mà việc chuẩn bị luôn cần có thời gian. Còn nữa, nhà cũ cần phải tu sửa lại, cũng tốn không ít thời gian.

Lần này, Triển Chiêu cùng Hiểu Vân đều bận bịu nhiều việc, nhưng bọn họ làm mà vẫn vui tới bất diệt nhạc hồ. Có điều, bởi vì Triển Chiêu trên người có công vụ, nên chuyện “nhà” của họ, Hiểu Vân phải tốn nhiều công sức hơn. Gần như mỗi ngày đều phải tới nhà mới trông một hai canh giờ, có lúc là Tiểu Thúy đi cùng, có lúc là Văn Hồng Ngọc đi cùng.

Cát Thu Nương qua mấy ngày nữa sẽ bị chém đầu, theo lý Văn Hồng Ngọc cũng tới lúc rời khỏi kinh thành, mục đích nàng tới đây cũng vì ả. Ngày đó nàng đã thương lượng với Bao đại nhân, việc trừng phạt Cát Thu Nương sẽ do Bao đại nhân theo luật thẩm tra xử án, còn Bạo vũ lê hoa châm hại người kia, sẽ do Văn Hồng Ngọc mang về Đường môn tự xử lý. Tới nay, Bạo vũ lê hoa châm đã được nàng giao cho Đường Thực tiêu hủy, vốn dĩ bọn họ đã định về Thục, nhưng hôn sự của Hiểu Vân sắp tới, liền ở lại đợi uống xong rượu mừng mới đi.

Nói tới đây, có một người cần phải nhắc tới, là đầu sở bày ra vụ án của Địch Thanh - Hoắc Thiên Báo.

Qua năm không lâu, ước chừng vào tháng giêng, Khai Phong phủ đột nhiên xuất hiện một nữ tử, khiến người ta kinh ngạc đó là, người đó là muội muội của Hoắc Thiên Báo, Hoắc Thiên Yên. Từ miệng nàng mới biết, thì ra Hoắc Thiên Báo mưu đồ làm phản, sau khi mưu kế bại lộ, Tây Hạ quyết không tha, đào vong vào biên cảnh Đại Tống. Hoắc Thiên Yên vẫn đi theo Hoắc Thiên Báo, huynh muội hai người không có nhà để về, lang bạt kỳ hồ qua ngày. Hoắc Thiên Báo ghi hận trong lòng, lên vào kinh thành muốn ám sát Địch Thanh cho hả giận.

Hoắc Thiên Yên là nữ tử bản tính thuần lương, Tây Hạ tấn công Tống quốc, hai nước giao chiến là quốc sự, nàng không có quyền lực, chỉ có thể vâng theo Lang chủ, đền đáp quốc gia, bởi vậy mới theo Hoắc Thiên Báo vào Đại Tống,

giúp đỡ Hoắc Thiên Báo thực hiện mưu kế. Nhưng sau khi ý đồ hành thích vua của Hoắc Thiên Báo bại lộ, nàng không muốn thấy ca ca tạo sát nghiệt, vì thế tới Khai Phong phủ chủ động đầu thú, báo cho Bao đại nhân biết, Hoắc Thiên Báo sắp ám sát Địch Thanh.

Bao đại nhân sau khi nhận được tin, liền lệnh cho Triển Chiêu bí mật canh giữ gần tướng quân phủ, Địch Thanh ra ngoài cũng âm thầm đi theo. Hai ngày sau, Hoắc Thiên Báo quả thật xuất hiện. Triển Chiêu liền thủ cùng Địch Thanh, rất nhanh chế phục hắn, đưa hắn về Khai Phong phủ. Hoắc Thiên Báo bị bỏ tù, Hoắc Thiên Yến trong lòng áy náy, tự xin vào tù, muốn cùng huynh trưởng đồng sinh đồng tử. Bao đại nhân tuy rằng đáp ứng yêu cầu của nàng, đưa nàng vào nhà lao, nhưng vì trong vụ án Địch Thanh, nàng vẫn chưa đả thương người, lại chủ động đầu thú, cung cấp manh mối quan trọng. Bao đại nhân không định trị tội nàng, chỉ để nàng ở lại trong lao. Thứ nhất, muốn khiển trách nhẹ, thứ hai, muốn giảm bớt cảm giác day dứt vì phản bội huynh trưởng của nàng.

Các nghi phạm liên can đều đã bắt được, án Địch Thanh mới thật sự kết thúc. Hoắc Thiên Báo, Cát Thu Nương cùng Sa Thiên Lý giết người ác ý, mưu đồ gây rối, theo tội mà phạt, bị phán tử tội, quyết định ba ngày sau xử trảm. Còn Hoắc Thiên Yến, sau khi ba người bị trảm quyết sẽ được thả. Bao đại nhân cũng đã sắp xếp cho nàng, đến lúc đó sẽ có người tới đón nàng đi. Có điều, không biết khi đó, nàng có muốn đi hay không.

Nàng từng là quận chúa Tây Hạ, mà Địch Thanh là tướng quân Tông triều, thân phận của nàng rất khó xử. Huống chi, nàng phản bội huynh trưởng, tội nghiệt nặng nề, cũng là vì hắn. Đến lúc đó, huynh trưởng qua đời, mà nàng còn lại một mình, nàng làm sao có thể đối mặt với hắn? Cho dù hai người lưỡng tình tương duyệt, nhưng ân oán tình cừ trong đó, yêu hận đan xen, bọn họ sao có thể ở chung? Kế hoạch của Bao đại nhân và Địch Thanh không sai, nhưng kết quả chưa chắc đã như người mong muốn.

Bi xuân thương thu, cũng chỉ là nhất thời, huống chi không phải chuyện của mình. Sau khi cảm khái, cuộc sống vẫn diễn ra bình thường, huống chi, Khai Phong phủ sắp có chuyện vui.

Mấy ngày nay, chỉ cần rảnh rỗi, Văn Hồng Ngọc đều đi cùng Hiểu Vân, giúp nàng suy tính chuẩn bị đồ cưới, bận bịu như chính mình kết hôn vậy. Còn Hiểu Vân thật sự đã nghiệm trang trí “phòng cưới”, mặc dù nhiều thứ không có, không thể tạo ra một căn phòng theo ý muốn của nàng, điều kiện ở đây có hạn.

Ví dụ, nàng muốn một cái toilet có thể tự xả nước, nhưng muốn chuẩn bị một hố chứa chất thải, công trình lại quá lớn, tốn nhiều thời gian. Hơn nữa, thoát nước là vấn đề rất lớn, nếu nàng thật sự làm, chỉ sợ sẽ gây ô nhiễm nguồn nước địa phương, đành phải thôi. Có điều, nàng vẫn muốn làm một phòng tắm đơn giản tiện lợi. Chỉ là đặt một cái thùng tắm bằng gỗ ở góc tường, phía dưới để trống một khoảng, miệng hướng ra ngoài phòng, như vậy là có thể trực tiếp nhóm lửa bên ngoài, đun nóng nước trong thùng là có thể dùng. Như vậy sẽ

tránh được số lần bung nước ra vào. Sau khi bàn bạc với thợ mộc, họ nói có thể làm, vì thế bắt đầu thi công. Đương nhiên, việc này Hiểu Vân phải trực tiếp giám sát, nếu không kết quả có thể sẽ lệch lạc.

Mỗi ngày lui tới trông coi, thậm chí ngẫu nhiên còn động thủ giúp đỡ, ngày qua ngày thật sự là mệt người. Nhưng Hiểu Vân tuy mệt mà vui vẻ. Nhìn ngôi nhà kia biến hóa từng chút một, nàng rất thỏa mãn, cảm giác có thành tựu cũng dần lớn lên. Vì thế, mỗi ngày chạy qua chạy lại giữa Khai Phong phủ với phố Chu Tước, nàng không cảm thấy mệt mỏi.

Một ngày kia, Hiểu Vân tới tiệm vải mua vải trang trí trong nhà, chọn một hai canh giờ mới xong, những thứ chọn được nàng đều rất thích. Lựa mỏng sắc vàng, còn có vải mềm điềm khói xanh. Màu sắc không ám không lạnh, dùng làm màn hoặc màn che, cho dù mùa đông hay mùa hè cũng rất thích hợp. Sạch sẽ thuần sắc, không có trang trí hay hoa văn gì, thanh nhã tự nhiên, cũng là phong cách của Triển Chiêu.

Tưởng tượng thấy trong phòng treo màn trướng màu này, Hiểu Vân cảm thấy rất hài lòng, đối với hai cuộn vải càng nhìn càng yêu thích không muốn buông tay, ôm suốt con đường từ hàng vải về Khai Phong phủ, Văn Hồng Ngọc nói ôm giúp nàng, nàng cũng không chịu, khiến Văn Hồng Ngọc xem thường nói: “Nhìn cô hay chưa kia!”

Hiểu Vân chỉ khẽ hừ một tiếng, tiếp tục sung sướng. Hai người nói nói cười cười, chậm rãi trở về.

Nhưng mà, thời tiết không tốt. Lão thiên gia trở mặt thất thường, một chút cũng không thể thương lượng. Thời tiết một khắc trước còn đẹp, chốc lát sau bắt đầu trở nên âm u. Gió tây nam mãnh liệt thổi tới, mang theo mây đen, nhanh chóng ép tới phương bắc, một tầng lại một tầng, bầu trời nhanh chóng bị một tầng mây rất dày bao phủ. Mây đen áp đỉnh, thỉnh thoảng lại có chớp nhoáng lên, như thần kiếm phá vỡ tầng mây, rất nhanh lại bị mây đen che mất. Sấm động vang trời, từ xa tới gần, từng đợt nổ vang. Con mưa lớn sắp tới.

Hiểu Vân và Văn Hồng Ngọc thấy sắc trời không ổn, vội vàng chạy về, cuối cùng trước khi cơn mưa ập xuống, kịp về tới Khai Phong phủ. Các nàng chân trước vừa bước lên bậc thềm cửa lớn phủ nha, từng hạt mưa lớn bắt đầu dội xuống, rơi trên mái ngói kêu lộp bộp.

Nhìn bên ngoài mưa lớn, Văn Hồng Ngọc nói: “May quá, may mà chúng ta chạy nhanh, bằng không ướt sũng rồi.”

Hiểu Vân nhìn Văn Hồng Ngọc, vừa thở hồng hộc vừa gật đầu. Vừa rồi sợ gặp mưa, chạy quá nhanh, động tới vết thương. Hơn nữa, chạy nhanh như vậy, hơi thở cũng không thông thuận, giống như có cái gì đó tắc trong cổ họng, rất khó chịu.

“Hồng Ngọc...” Hiểu Vân há miệng muốn nói cho Văn Hồng Ngọc biết mình rất khó chịu, nhưng không phát ra tiếng. Chỉ thấy Văn Hồng Ngọc về mặt lo

lặng nhìn mình, nói gì đó, nhưng không nghe thấy gì. Nàng định bước tới gần nghe cho rõ, nhưng thân thể không nghe sai khiến, chỉ cảm thấy chân nhẹ bẫng, đầu lại nặng nề, tầm mắt trở nên mơ hồ. Sau đó, trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Hiệu Vân đột nhiên ngất xỉu khiến Văn Hồng Ngọc sợ hãi, may mắn chỉ chốc lát sau đã tỉnh. Nhưng Công Tôn Sách sau khi biết việc này, liền tức giận mắng cho Hiệu Vân một trận.

“Biết rõ thân thể mình còn chưa bình phục hẳn, còn mỗi ngày không biết tiết chế chạy ra ngoài. Nay thì hay rồi, mệt tới té xỉu, nếu lỡ có chuyện gì thì biết phải làm sao? Mấy ngày tới con chớ có ra ngoài, chuyện bên ngoài ta sẽ dặn người khác đi làm, con an tâm tĩnh dưỡng trong phòng, chờ ngày làm tân nương là được!”

“Cha... Con biết sau rồi, con sẽ chú ý, cam đoan không xảy ra chuyện đó nữa.” Hiệu Vân thấy Công Tôn Sách nổi giận, liền cười cười giải thích. Cửa lớn không ra, cửa nhỏ không vào, ngày tháng biết bao nhàm chán, nàng không thích. Công Tôn Sách thương con gái, cũng mềm lòng, nàng vừa làm nũng một chút, nếu không có chuyện gì quan trọng, ông đều theo ý nàng.

Có điều, lúc này Hiệu Vân tính nhàm rồi. Công Tôn Sách lập tức nghiêm mặt, một chút cũng không chịu thỏa hiệp. Hiệu Vân biết Công Tôn Sách đã giận thật sự, vì thế không nói thêm nữa, đồng ý ngoan ngoãn ở trong phòng. Dù sao mọi thứ cũng đã ổn thỏa, hơn nữa thật sự nàng cũng mệt mỏi, tranh thủ mấy ngày tới nghỉ ngơi vậy. Công Tôn Sách thấy Hiệu Vân nghe lời, lúc này mới yên tâm rời khỏi.

Hiệu Vân nằm ở trên giường, suy nghĩ lung tung mấy việc, Tiểu Thúy đẩy cửa bước vào, trên tay còn bưng mấy thứ. Hiệu Vân nhìn thấy liền nhíu mày: “Thúy nhi, em nhầm à, thuốc buổi sáng đã uống rồi.”

“Tiểu thư, đây không phải thuốc, là nhân sâm, mấy ngày trước Bạch đại nhân mang đến, nói là nhân sâm này mới lấy được hồi đầu năm, để tiểu thư dùng bổ thân thể rất tốt. Nấu cả một buổi chiều, giờ mới xong.” Tiểu Thúy cười đi tới, cũng không cho Hiệu Vân ngồi dậy, trực tiếp bưng tới đầu giường.

Hiệu Vân nhìn vào cái bát phủ men sứ màu xanh, có ánh vàng kim, hơi nóng lượn lờ, tỏa ra mùi hương nồng đậm. Nhân sâm vào thời này không giống ở hiện đại có thể mua dễ như mua khoai lang. Ở thời này, nhân sâm đều mọc hoang, không hề có người chăm sóc, thật sự rất quý giá.

Nhìn cây nhân sâm no đủ mượt mà bên trong chén canh mà đánh giá, dù thế nào cũng phải hơn hai mươi lượng bạc. Bạch Ngọc Đường đối với nàng thật tốt, lúc nàng bị thương, thứ nào tốt cũng vội tìm tới cho nàng. Thiên Sơn tuyệt liên, nhưng hươu v.v..., phàm là những thứ hiếm biết, hẳn đều mua về cho nàng, cũng không cho nàng nói cảm ơn. Mấy ngày trước bởi vì Bạch lão gia có chuyện, hẳn vội vã xin Hoàng thượng cho nghỉ trở về Kim Hoa, có thể thấy tình hình rất

khẩn cấp. Nhưng mà, cho dù thế, hắn cũng không quên giao phó người khác đưa nhân sâm cho nàng. Bạch Ngọc Đường đối tới nàng tốt như vậy, nhưng nàng không biết làm thế nào để cảm tạ, chỉ có thể húp sạch chén canh kia, cũng coi như không cô phụ tâm ý của hắn.

Lúc Triển Chiêu trở lại Khai Phong phủ đã là chiều muộn. Nghe nói Hiểu Vân té xỉu, ngay cả cơm cũng không ăn, chạy thẳng tới phòng Hiểu Vân. Lúc này Hiểu Vân đang mơ mơ màng màng ngủ. Tới đây lâu ngày, nàng đã sớm dưỡng được thói quen ngủ sớm dậy sớm. Lúc này khác với hiện đại, buổi chiều không có chuyện gì làm, sau khi trời tối mọi người đều đi ngủ, phải biết dù là một ngọn đèn cũng là tiền.

Triển Chiêu gõ cửa, không có người trả lời, thấy cửa phòng khép hờ, liền nhẹ tay đẩy cửa đi vào. Vào trong phòng thấy Hiểu Vân tựa vào đầu giường, mắt nửa nhắm, thật ra còn chưa ngủ, nhưng hắn vào phòng nàng lại không hề nhận ra. Mãi tới khi Triển Chiêu đi tới trước giường, đưa tay đắp lại chăn cho nàng, nàng mới chậm rãi mở mắt, mơ hồ gọi một tiếng “Triển đại ca.”

Triển Chiêu cười khẽ, trong mắt lộ vẻ sủng nịnh. Mấy ngày qua nàng thật sự vất vả. Triển Chiêu nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, muốn nàng nằm xuống ngủ với tư thế thoải mái hơn. Hiểu Vân ngược lại tỉnh táo hơn nhiều, ngồi lên kéo hắn nói chuyện cùng nàng. Lần này Triển Chiêu ở lại trong cung mấy ngày, nàng đều không gặp được hắn.

“Triển đại ca, sao hôm nay huynh lại trở về?”

“Sao, ta về không tốt à?” Triển Chiêu từ trong mắt nàng nhìn thấy niềm vui sướng, lại nhin không được muốn chọc nàng.

Hiểu Vân bĩu môi, cười mà không đáp.

Triển Chiêu đứng dậy, thấp một ngọn nến bên giường, ánh nến chiếu trên khuôn mặt tinh tế của Hiểu Vân. Sắc mặt có chút tái nhợt, thần sắc khó nén được vẻ mệt mỏi, khiến Triển Chiêu đau lòng không thôi, không khỏi lại dặn dò nàng mấy câu, mấy ngày tới đừng tiếp tục vất vả nữa. Hiểu Vân tất nhiên rất nghe lời mà gật đầu. Hiểu Vân muốn nói thêm mấy chuyện với Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu sợ nàng mệt, kiên trì bắt nàng nghỉ ngơi sớm, nàng cũng đành phải nằm xuống. Cuối cùng, Triển Chiêu mới nhớ ra, mình sắp phải ra khỏi thành một chuyến, hai ngày sau mới trở về, vì vậy báo với Hiểu Vân một câu rồi mới rời đi.

Bên ngoài vẫn mưa sa gió lộng, sấm vang chớp giạt. Tuy rằng hôm nay chính là kinh trập, có điều thời tiết như vậy cũng không phải bình thường.

Trong “chú giải bảy mươi hai tiết và vụ” viết: “Tháng hai, vạn vật thức tỉnh, bị kinh động bởi sấm, gọi là Kinh trập. Là cơn trùng vì bị kinh động mà tỉnh giấc.” Đại thi nhân Đào Uyên Minh thời Tấn có thơ “Xuân ngắn gặp phải lúc trời mưa, sấm đầu mùa vang vọng phương đông, cơn trùng ngủ đông đều kinh động, cỏ cây cũng chậm rãi đâm chồi.” Chính là nói về tiết kinh trập này.

Nhưng trên thực tế, côn trùng không nghe được tiếng sấm, lúc xuân về, thời tiết chuyển ấm mới là nguyên nhân chúng chầm dứt ngủ đông, là nguyên nhân “bị kinh động mà tỉnh giấc”. Thời gian sấm mùa xuân xuất hiện ở các nơi trên đất Trung Quốc không giống nhau, phía nam rất sớm, phương bắc muộn hơn rất nhiều. Cách nói “kinh trập thủy lôi” kỳ thực chỉ phù hợp với khí hậu khu vực Giang Nam. Đầu tháng hai, Khai Phong phủ có sét đánh là hiếm thấy.

Hiểu Vân nghĩ một hồi, mơ mơ màng màng không biết ngủ mất khi nào. Mà cảm giác ngủ một giấc này thật sự rất lâu.

Ghi chú:

1. Kinh trập thủy lôi: hiện tượng xảy ra vào ngày kinh trập, khi các loài động vật ngủ đông bị đánh thức (kinh trập) bởi sấm đầu mùa (thủy lôi).

Chương 99

Vì Yêu Mà Cuồng Si

“**C**ác người cuối cùng tới tìm ta, muộn như vậy mới đến, ta thật sự lo mình sẽ phải đem bí mật này xuống âm phủ đấy.” Cát Thu Nương dựa vào một góc trong nhà giam, nhìn người trước mắt, cười lạnh lùng. Ánh đèn mờ nhạt, trên mặt ả tạo nên một cái bóng lớn, khiến khuôn mặt vốn dĩ dễ nhìn, lại trở nên âm trầm dữ tợn.

Cách một hàng rào gỗ nặng nề, một người yên lặng đứng ở đó, nhìn ả chăm chăm một hồi lâu. Ánh mắt sắc bén, lộ ra hàn ý, giống như một thanh kiếm muốn đâm xuyên qua trái tim ả. Triển Chiêu vào lúc này, sát ý tản ra khiến người ta không thể bỏ qua, hơi thở lạnh lẽo, quấn quanh thân hắn.

Nếu là người bình thường, bị Triển Chiêu nhìn chăm chăm như vậy, chỉ sự sẽ chột dạ sợ hãi. Nhưng giờ phút này, trước mặt Triển Chiêu là một người sắp xuống hoàng tuyền. Người sắp chết, còn có gì e ngại? Bởi vậy, mặc dù bị Triển Chiêu nhìn chăm chăm, ả vẫn bất vi sở động, lạnh lùng mỉm cười nhìn Triển Chiêu. Nụ cười kia, có cừu hận, có cười cợt, có khoái ý khi trả được thù.

“Giải được đâu?”

“A!” Cát Thu Nương hừ một tiếng, không cho là đúng. “Người nghĩ rằng ta cứ như vậy mà cho người sao?”

“Người muốn gì?” Triển Chiêu nhìn Cát Thu Nương, mặt không có biểu tình. ả có yêu cầu, đây là tất nhiên, Triển Chiêu đã dự kiến từ trước.

“Ta muốn người quỳ xuống cầu ta!” Cát Thu Nương nhìn Triển Chiêu, cười đến đắc ý.

“...” Hai tay buông bên người, nắm chặt, lại buông ra. Triển Chiêu hít sâu một hơi, phun ra một chữ “được”, sau đó vén trường bào sang bên, hai đầu gối quỳ xuống.

“Ha ha ha...” Thấy vậy, Cát Thu Nương ngửa mặt lên trời cười dài, đứng dậy, chậm rãi đi tới: “Đường đường là Nam hiệp, Ngự miêu Triển Chiêu, nhưng vì một nữ tử, lại quỳ trước một tử tù như ta, chuyện này thật sự là, thật sự là làm người ta mở mắt, vô cùng sáng khoái!”

“Giải dược.” Triển Chiêu không để ý Cát Thu Nương đùa cợt, chỉ nói hai chữ.

“A, tiểu nha đầu kia thật có phúc khí, người vì ả mà làm được tới mức này, có điều chỉ sợ mạng ả quá mỏng, không được hưởng thụ! Đáng tiếc, đáng tiếc...” Cát Thu Nương lắc đầu thờ dài.

Triển Chiêu ngây người, nhìn chằm chằm Cát Thu Nương: “Có ý gì?”

Cát Thu Nương ôm lấy hai cánh tay, quay mặt đi nói, “Người lấy thái độ này cầu xin ta sao?”

Triển Chiêu đứng bật dậy: “Người căn bản không có giải dược.”

“Đúng, ta không có giải dược, người quỳ coi như uổng phí rồi.”

“Cát Thu Nương, khôn kiếp người!” Văn Hồng Ngọc vẫn đứng trước cửa nhà tù, sớm đã ghen một bụng khí uất. Vừa rồi ngại Triển Chiêu ở đó, chuyện của Hiểu Vân nàng cũng không tiện ra mặt thay, đành phải nhịn xuống. Tới giờ nghe Cát Thu Nương nói vậy, lập tức nổi trận lôi đình, cuối cùng không chịu nổi nữa xông ra.

“Từ đầu đến cuối ta chưa từng nói giải dược ở trên người ta.” Cát Thu Nương cười vô lại.

“Nói, giải dược ở đâu?” Văn Hồng Ngọc vừa tức vừa giận, trong lòng lại oán tới trượng phu của nàng, nếu lúc trước không nhận đồ đệ này, làm sao có những chuyện sau này.

Nhưng mà, chuyện trên đời làm sao có thể nói rõ ràng được? Cho dù không có Cát Thu Nương, không chừng sẽ có Phong Tứ Nương. Huống hồ, nếu không phải vì Cát Thu Nương, nàng cũng sẽ không xuất hiện ở Khai Phong phủ. Cũng sẽ không xuất hiện trong nha môn, không quen biết với Hiểu Vân. Có lẽ, mọi thứ đều là thiên ý, do ông trời đã an bài tất cả. Vì một lý do, các nàng phải gặp nhau, mà Hiểu Vân, nhất định phải trải qua đau khổ này.

“Không có.”

“Người có ý gì?” Văn Hồng Ngọc nắm chặt loan đao trong tay, oán hận nhìn chằm chằm vào Cát Thu Nương.

“Không có, người có hiểu là gì không? Thuốc này, căn bản là không có giải dược.” Một câu tàn nhẫn như vậy, lại bị Cát Thu Nương nhẹ nhàng nói ra.

Tinh thần Văn Hồng Ngọc trong nháy mắt cuồng nộ, cuối cùng không khống chế được cảm xúc, rống lên: “Cát Thu Nương, vì sao? Hiểu Vân với người không oán không cừu, người vì sao làm như vậy với nàng?”

“Không oán không cừ?” Cát Thu Nương cười lạnh, đưa tay chỉ vào Triển Chiêu: “Ta cùng Sa ca bị nhốt trong lao ngục, ngày mai sẽ bị xử tử, mọi thứ đều do hãn ban tặng. Ta cùng hãn có thù oán gì?”

“Các ngươi giết người nhiều như vậy, bọn họ với ngươi có thù oán gì? Ngươi giết người phạm pháp, Triển Chiêu chấp pháp bắt người, là chuyện hợp tình hợp lý, ngươi sao có thể vì vậy mà hại tới người khác?”

“Chấp pháp bắt người?” Cát Thu Nương cười, “Triển Chiêu mười năm trước vào giang hồ, bốn năm trước mới vào quan phủ. Ngươi hỏi hãn xem, hãn trước khi ra làm quan đã giết bao nhiêu người? Những người đó có oán cừ gì với hãn không? Hãn giết người, vì sao không phải đền mạng, nay ngược lại chấp pháp dùng pháp luật mà bắt người! Pháp luật, pháp luật là cái gì chứ, pháp luật căn bản là chó má!”

“Ngươi, Triển Chiêu hãn...” Văn Hồng Ngọc giống như tú tài gặp phải binh tốt, có lý mà không nói ra được. Nàng nhất định là điên rồi mới cùng con mẹ điên này nói đạo lý.

Triển Chiêu xanh mặt, ở một bên trầm mặc suy nghĩ. Mãi tới lúc Văn Hồng Ngọc gấp đến nỗi không biết làm thế nào nói tiếp, mới mở miệng: “Triển mồ làm việc, luôn chỉ cầu không thẹn với lương tâm. Hôm nay nếu không phải Bao đại nhân muốn trăm người, loại người táng tận lương tâm, coi mạng người như cỏ rác như ngươi, kiếm trong tay Triển mồ, tất nhiên cũng không tha cho ngươi.”

“Không thẹn với lương tâm? Ha ha, hay cho một câu chỉ cầu không thẹn với lương tâm. Triển Chiêu, ngươi sẽ hối hận, ngươi nhất định sẽ hối hận. Ngày mai ta cùng Sa ca cùng ra pháp trường, cùng xuống Hoàng tuyền, cho dù kiếp này tận duyên, sống không thể bên nhau, tốt xấu cũng làm một đôi vợ chồng quý. Nhưng ngươi thì sao? Ngươi có biết độc đó là gì không? Đó là độc suy lão! Độc này trên đời không có thuốc giải. Hơn nữa, cho dù ngươi nội lực thâm hậu, cho dù thêm sáu mươi năm công lực của Mạnh Nhược Hư, ngươi cũng không cứu được ả. Sau khi độc phát, ả sẽ càng lúc ngủ càng lâu, tới khi ngủ mãi không tỉnh lại mới thôi. Hơn nữa, đối với ả, một ngày chính là một năm. Tiếp theo, ngươi sẽ thấy ả càng ngày càng suy yếu, càng ngày càng già hơn, cho đến chết mới thôi.”

Cát Thu Nương càng nói càng kích động, gần như rơi vào trạng thái điên cuồng: “Triển Chiêu, ngươi làm ta cùng Sa ca sinh ly tử biệt, ta sẽ khiến ngươi và ả âm dương hai đường xa cách! Đau đớn ta phải chịu đựng, ta sẽ trả lại cho ngươi ngàn lần vạn lần. Triển Chiêu, ngươi nhất định rất đau, rất hận! Ngươi hại chúng ta không thể ở bên nhau, ta cũng sẽ không cho ngươi được thoải mái. Ha ha ha ha...”

“Đủ rồi!” Văn Hồng Ngọc rút cuộc nghe không nổi nữa, cách không xuất một chữ đánh tới ngực ả. Cát Thu Nương bị đánh một cái lão đảo suýt ngã. Máu tươi từ khóe miệng chậm rãi chảy ra, nhưng ả vẫn cười, vẫn tiếp tục nói.

“Khụ khụ khụ, Triển Chiêu, là người hại ả, là người! Ta chờ hôm nay đã lâu. Ta sẽ không cho người thoải mái, sẽ không. Ta muốn các người âm dương cách biệt, vĩnh viễn không gặp lại...” Nữ nhân này bị điên rồi. Bị cừu hận che mắt tâm trí, hoàn toàn điên rồi.

Trong nháy mắt, Triển Chiêu trong đầu trống rỗng. Giống như thế giới này chỉ còn lại có một mình hắn, hắn cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy. Trước mắt không có biểu tình dữ tợn của Cát Thu Nương, trong tai không có giọng nói điên cuồng của ả. Trong nháy mắt, thế giới thật im lặng, im lặng giống như không có gì tồn tại, chỉ còn lại sợ hãi. Đúng vậy, sợ hãi, hắn cho tới bây giờ chưa từng sợ hãi như vậy.

Im lặng, chỉ trong một cái chớp mắt. Đột nhiên, âm thanh ồn ào lại trở lại, vọng bên tai là tiếng nguyên rủa như ma âm của Cát Thu Nương: “Triển Chiêu, là người hại ả, là người! Ta chờ hôm nay đã lâu. Ta sẽ không cho người thoải mái, sẽ không. Ta muốn các người âm dương cách biệt, vĩnh viễn không gặp lại...”

“Triển Chiêu...” Văn Hồng Ngọc định gọi Triển Chiêu một tiếng, vẻ mặt của hắn vô cùng đáng sợ, giống như đã tới tận thế, khiến nàng cũng thấy sợ hãi.

Triển Chiêu nhếch môi, không nói lời nào, giống như không nghe thấy tiếng Văn Hồng Ngọc, xoay người bước nhanh rời khỏi.

Văn Hồng Ngọc thấy hai tay Triển Chiêu nắm chặt, còn có bóng dáng như đang run rẩy của hắn, trong lòng cảm thấy bị đè nén. Lại nghĩ tới tình trạng của Hiều Vân, càng thêm bi thương, hai mắt đỏ quạch, mũi cay cay, nhưng vẫn cố nhịn xuống, không để nước mắt chảy xuống. Nàng cho dù khóc cũng không khóc ở đây.

“Cát Thu Nương, người thật sự là chết chưa hết tội!” Văn Hồng Ngọc quay đầu, căm giận trừng mắt nhìn Cát Thu Nương, bỏ lại một câu rồi xoay người rời đi.

Mọi người nói, người sắp chết sẽ nói lời lương thiện. Vốn dĩ tưởng rằng đó là sự thật, nhưng thực tế lại không hẳn vậy. Nếu không, người giống như Cát Thu Nương, biết phải nói thế nào? Có lẽ, ả đã bị cừu hận cùng dục vọng làm mất đi nhân tính, không thể gọi là “người” nữa.

Triển Chiêu rời khỏi đại lao, chạy điên cuồng tới một nơi không người mới ngừng lại được. Vừa dừng lại, khí lực toàn thân trong nháy mắt toàn bộ bị rút hết. Triển Chiêu lão đảo một cái, cả người dựa vào tường, vẫn không chống đỡ nổi, quỳ rạp xuống.

Im lặng, im lặng, chỉ nghe tiếng hít thở ồ ồ của hắn, từng chút từng chút, ngắn ngủi mà hỗn độn. Đen tối, rõ ràng trước mắt chỉ là một màu đen, hắn lại giống như nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Hiều Vân. Nhắm mắt lại, hình ảnh ấy ngược lại càng thêm rõ ràng. Yếu ớt của nàng, đau xót của nàng, nước mắt của nàng, kiên trì của nàng, sợ hãi của nàng...

Tay trái nắm chặt, ôm lấy ngực, để lại từng vết từng vết hằn, nỗi đau đón ấy, không thể so sánh với nỗi đau trong lòng. Nỗi đau như biển lớn khôn cùng, hằn đấm chìm trong đó, không thể thở, không thể nhúc nhích, càng không thể thoát. Muốn há miệng, muốn phát tiết những tích tụ trong lòng, lại không có âm thanh nào phát ra, cuối cùng chỉ có thể cắn chặt khoe miệng phát ra âm thanh nức nở trầm thấp. Đột nhiên, cổ họng có vị ngọt, một ngụm máu tanh trào ra, hòa cùng nước mắt nóng bỏng, cùng rơi trên đất.

Vì sao, vì sao lại như vậy...

Chương 100

Cái Gọi Là Tình Yêu

“Ta muốn các người âm dương đôi ngả cách biệt, vĩnh viễn không gặp lại, âm dương đôi ngả cách biệt, vĩnh viễn không gặp lại...”

Đã qua một đêm, lời nguyện rủa của Cát Thu Nương vẫn quanh quẩn trong đầu. Mà một đêm đó, Triển Chiêu không chỉ một lần thử dùng nội công đem độc “suy lão” trong cơ thể Hiểu Vân ép ra ngoài, nhưng mà đều không có kết quả. Hắn chưa từng gặp phải loại độc như vậy, vô hình vô ảnh, ở trong cơ thể, không hề có tung tích. Hay là nói, loại độc này đã tan vào trong cơ thể, dung hợp hoàn toàn với từng bộ phận trong cơ thể, khiến hắn không thể ra tay bức độc.

Còn Hiểu Vân, không có chút thống khổ nào, chỉ im lặng ngủ, nặng nề, gọi thế nào cũng không tỉnh. Từ buổi tối khi hắn rời khỏi thành đó, cho tới sáng hôm nay, suốt hai ngày ba đêm, nàng vẫn nằm ở đó, không hề nhúc nhích.

Ánh mặt trời chiếu qua khe cửa sổ, ánh lên màu vàng nhạt. Mặt trời đầu mùa xuân ấm áp, mang đến cho căn phòng u tĩnh một chút ánh sáng. Người vốn đang ngủ say trên giường suốt bao ngày, đầu mày hơi nhíu lại, động tác rất nhỏ khiến Triển Chiêu canh giữ bên cạnh vẫn nghĩ mình hoa mắt nhìn nhầm, mãi tới lúc biên độ nhíu mày ngày càng lớn, sau đó đôi mắt từ từ mở to, hắn mới tin nàng thật sự đã tỉnh.

“Hiểu Vân.” Triển Chiêu không chuyển mắt nhìn nàng, âm thanh nói chuyện khàn khàn có chút khó nghe.

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu ngồi bên giường mình, nháy mắt mấy cái, vẻ mặt mê man. Hắn sao lại ở đây? Muốn há miệng, lại phát hiện yết hầu nóng rát, giật giật người muốn đứng dậy, lại cảm thấy cả người mệt mỏi, đầu vầng mắt hoa.

Triển Chiêu đỡ Hiểu Vân ngồi lên, rồi bưng nước đút cho nàng uống, nàng mới có thể mở miệng nói chuyện: “Triển đại ca, sao huynh lại ở đây? Không phải hôm nay huynh muốn ra khỏi thành sao?”

“Ta...” Triển Chiêu cúi đầu tránh ánh mắt của nàng. Trong lòng do dự, không biết nên giải thích thế nào.

“Triển đại ca, huynh làm sao vậy?” Hiểu Vân thấy bộ dáng khác thường của Triển Chiêu, lại thấy vẻ mặt tiều tụy của hắn, hai mắt tràn ngập tơ máu, đáy mắt còn có ánh xanh, trên cằm hằn độn một hàng râu xanh nhạt chưa cạo. Tình trạng này rõ ràng là do làm việc vất vả, một đêm không ngủ gây ra. Thấy bộ dáng hắn như vậy, Hiểu Vân nhìn không được thờ dài trong lòng. Có lẽ đêm qua lại có chuyện phát sinh.

“Hiểu Vân, nàng hãy nghe ta nói. Bất luận tương lai xảy ra chuyện gì, có ta ở đây, nàng chớ sợ.” Triển Chiêu nắm vai Hiểu Vân, yên lặng nhìn nàng. Việc này, cho dù không nói lúc này, nhưng mấy ngày nữa cũng không thể giấu được. Thân thể của nàng, tự nàng sẽ biết.

“Cái gì, cái gì vậy?” Thái độ nghiêm túc của Triển Chiêu khiến Hiểu Vân không hiểu sao có chút hoảng hốt: “Triển đại ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân có chút kinh ngạc, trong lòng mâu thuẫn, giống như phiến giang đảo hải, khó có thể bình tĩnh. “Hiểu Vân, ta rời thành đã về, mà nàng đã ngủ suốt hai ngày ba đêm rồi, bất luận mọi người gọi thế nào, nàng cũng không tỉnh lại.”

“... Hai ngày ba đêm?” Hiểu Vân có chút mơ hồ, lại có chút kinh ngạc. “Ta ngủ lâu như vậy sao? Sao một chút cảm giác cũng không có?” Suốt ba ngày hai đêm đều không hề tỉnh lại, có phải nàng dễ ngủ quá không? Hơn nữa, sao có thể gọi là bất tỉnh, chẳng lẽ mình gặp phải quái bệnh rồi? Hay là linh hồn lại rời khỏi thân thể? Nghĩ tới nghĩ lui, Hiểu Vân vẫn không thể hiểu được, nhìn Triển Chiêu, vừa kinh hoảng, vừa nghi hoặc.

“Nàng, trúng một loại độc tên là “suy lão”.”

Nếu có người nói cho bạn nghe, bạn mắc phải bệnh nan y sắp chết, đó là cảm giác gì?

Trước kia, Hiểu Vân không biết đó là cảm giác gì, nhưng giờ nàng đã biết. Lúc Triển Chiêu nói với nàng, nàng trúng độc của Cát Thu Nương, sẽ thường xuyên ngủ say, sau đó sẽ nhanh chóng chết già, nàng đã biết.

Là sợ hãi, hay kinh hoảng? Không, cũng không hẳn, càng nhiều hơn chính là không dám tin.

Một hồi lâu sau, nàng vẫn có cảm giác mình đang ở nơi nào đó, ngây ngốc nhìn Triển Chiêu, giống như Triển Chiêu nói chuyện gì đó rất buồn cười. Mãi tới lúc nàng nhìn thấy nước mắt của Triển Chiêu rơi xuống, mãi đến khi Triển Chiêu ôm nàng vào ngực, ôm rất chặt, khiến nàng khó thở, nàng mới đột nhiên ý thức được: đây là thật sự. Sinh mệnh của mình sắp đi đến cuối. Bởi vì Triển Chiêu đang run rẩy, Triển Chiêu từ trước tới giờ không biết sợ hãi, lúc này đang run rẩy.

“Hiểu Vân, Hiểu Vân...” Triển Chiêu ôm chặt lấy nàng, đau lòng không thể chịu nổi. Vốn tưởng rằng, nước mắt của hắn đêm qua đã rơi hết, nhưng hiện tại, chất lỏng nóng bỏng kia, từ hai má rơi xuống, giống như đốt cháy tim hắn; vốn tưởng rằng, hắn đã có đủ dũng khí để đối mặt với sự thật, nhưng nhìn thấy bộ dáng của nàng, hắn vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Triển đại ca, huynh nói, kiếp trước ta có phải là Hồn thể ma vương, nghiệp chướng nặng nề, cho nên ông trời mới trừng phạt ta như vậy không?” Hiểu Vân không khóc, nàng cũng không biết mình có thương tâm hay không, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng thê lương. Nàng cảm thấy mình rất kỳ quái, người bình thường hẳn sẽ đau lòng, sẽ khóc phải không? Nhưng vì sao nàng không rơi lệ, ngược lại muốn cười? Mà nàng, thật sự nở nụ cười.

“Ha ha, chắc là vậy, nếu không, ông trời cũng không phí công khiến ta gặp phải những chuyện này, đúng không? Mới một năm đã chết hai lần, chắc ta là người đầu tiên. Đúng rồi, Triển đại ca, đợi ta chết rồi, huynh nhất định phải hỏa táng thi thể của ta, ta không muốn bị rữa nát, bị sâu ăn, rất kinh tởm. Ta sợ bóng tối, ta cũng không muốn bị chôn dưới đất. Huynh đem tro của ta rải ra biển, ra sông, hoặc để ta theo gió bay đi cũng được. Có được hay không? Chỉ cần để lại một chút, làm thành túi hương cho huynh mang theo bên cạnh, như vậy dù huynh đi đến đâu ta cũng có thể đi cùng huynh. Huynh luôn chỉ có một mình, rất cô độc, cho dù ta chết, ta cũng muốn cùng huynh...”

“Không, Hiểu Vân, nàng đừng nói nữa, nàng sẽ không chết, sẽ không.”

Di ngôn của Hiểu Vân lúc lâm chung khiến Triển Chiêu đau lòng không chịu nổi, muốn ngăn cản nàng đừng nói gì thêm, nhưng nàng giống như không nghe thấy lời hắn, tiếp tục nói ra nguyện vọng của bản thân: “Nếu như, nếu có một ngày, huynh gặp được một cô nương thích hợp, có lẽ cô nương đó tên Đinh Nguyệt Hoa, huynh hãy thành thân với nàng. Đúng, huynh thành thân đi, huynh cần người chăm sóc. Hơn nữa, bất hiếu có ba tội, trong đó có tội không có hậu nhân, huynh phải cưới vợ sinh con để kéo dài hương khói cho Triển gia, huynh không thể luôn đơn độc một thân một mình, Triển gia cũng không thể không có hậu nhân...”

“Hiểu Vân, không cần nói nữa!” Triển Chiêu cuối cùng không nghe nổi nữa, lớn tiếng ngăn Hiểu Vân lại, đẩy nàng ra, yên lặng nhìn nàng.

“Hiểu Vân, nàng nghe đây, kiếp này của Triển Chiêu chỉ yêu một người, chỉ có một thê tử, ngoại trừ nàng ấy, ta không cần ai khác. Sinh dưỡng con cái cho Triển gia, cũng chỉ có nàng ấy, không có ai khác. Nếu nàng ấy đi rồi, ta sẽ cả đời không cưới hỏi, cho dù người đời chửi mắng ta bất hiếu cũng được, hương khói của Triển gia sau này đứt đoạn cũng được! Tóm lại, ta sẽ không cưới nữ nhân nào khác!”

Triển Chiêu nắm vai Hiểu Vân, nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt kiên quyết, không chút buông tha. Hiểu Vân nhìn đôi mắt đỏ bừng của hắn, cũng nhìn không được đỏ mặt, thanh âm nghẹn ngào.

“Nếu có thể, ta cũng muốn làm thê tử của huynh, cũng muốn sinh con dưỡng cái cho huynh, cùng huynh bạch đầu giai lão. Nhưng mà, nhưng mà ta không có cách nào. Huynh biết rõ, thời gian của ta không nhiều, căn bản không có cách nào. Nếu ta vẫn có thể ở bên huynh, ta sao có thể để huynh cưới nữ nhân khác, nhưng ông trời không cho, ông trời không cho! Vì sao, chúng ta vất vả lắm mới đến được với nhau, vì sao ông trời lại đối xử với ta như vậy? Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì...”

Giọng nói bắt đầu kích động. Cuối cùng nàng khóc òa lên, đau khổ cùng thương tâm trong lòng, như hồng thủy tràn đê, trong nháy mắt bùng nổ, hóa thành nước mắt cùng tiếng khóc bật ra. Tiếng khóc cực kỳ bi ai, tuyệt vọng, bất lực, khiến người nghe thương thâm mà rơi lệ.

“Ô... Triền đại ca, ta không muốn chết, ta không muốn chết, vì sao bọn họ đối xử với ta như vậy, vì sao... A...”

“Hiệu Vân, đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ không để nàng chết. Cho dù dùng tính mạng của ta đi đổi, ta cũng sẽ nghĩ cách cứu nàng.” Triền Chiêu ôm Hiệu Vân, nước mắt lại lần nữa trào ra. Nếu có thể, ông trời à, ông lấy mạng của Triền Chiêu, đổi cho Hiệu Vân cả đời bình an đi.

“Không được. Ta không muốn huynh chết, không được... Nếu huynh chết, ta sao có thể sống một mình, không được... Không được chết, nhất định phải sống, nhất định phải sống...”

“Được, ta không chết, nàng cũng phải sống thật tốt. Ta còn chưa kịp đưa nàng du ngoạn đại giang nam bắc, còn chưa kịp cho nàng thưởng thức hết mỹ thực trong thiên hạ, sao có thể cứ vậy mà chết được. Nàng không phải thích những nơi non xanh nước biếc sao? Chúng ta trước hết đến Giang Nam, chơi thuyền trên Thái Hồ, xem màu sắc ánh sáng dưới nước, mặt trời lên mặt trăng hạ xuống. Nơi đó tôm béo cá ngon, làm món ăn nhắm rượu chính là mỹ vị, nàng thích rượu hoa cúc, tất nhiên không thể thiếu. Đến lúc đó, nàng muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, ta không bao giờ ngăn nàng nữa, nếu say, vậy ở lại trên thuyền nghỉ ngơi. Có ta ở đây, nàng không cần sợ lạnh.”

“Chúng ta hoặc đi thuyền, hoặc cưỡi ngựa, tới nơi nàng muốn tới. Đi mệt rồi không muốn đi nữa, chúng ta lại trở về đây. Hoặc là, cũng có thể tùy tiện tìm một thôn nhỏ ở lại. Mấy gian phòng, một căn tiểu viện, một hồ nước, trong phòng có đồ ăn, hậu viện nuôi cá. Vào mùa hè, trước cửa treo một cái chuông gió. Lúc gió nổi, sẽ có âm thanh rất dễ nghe vang lên. Vào mùa đông, chúng ta trước cửa đốt một chậu than, nướng hạt dẻ nàng thích ăn.”

Nói xong, thanh âm Triền Chiêu dần trở nên vững vàng. Âm thanh trầm thấp ôn nhu, chậm rãi bày tỏ, giống như nước chảy róc rách, giống như dòng suối nóng hổi, ấm lòng người trong phòng.

Giọng nói của hắn giống như thần dược, trấn an trái tim của Hiệu Vân, tiếng khóc của nàng càng ngày càng nhỏ, từ từ, mấy tiếng thút thít cũng dần dần ngừng lại.

“Không phải nàng nói trẻ con nơi này rất đáng thương, nhất là nữ hài, không có cơ hội đọc sách biết chữ. Chúng ta sẽ mở một lớp học nhỏ, gọi mấy đứa trẻ tới học bài. Về phần học phí, bọn chúng trả bao nhiêu cũng được. Chỉ cần nàng không nghĩ là vất vả, làm cái gì cũng được. Có điều, nếu mang thai, nàng phải an phận một chút, không thể vì hứng thú nhất thời mà sơ suất bản thân. Rượu cúc hoa dù ngon cũng không được uống nữa. Con gái của chúng ta, nhất định giống nàng, thông minh lanh lợi, cực kỳ đáng yêu.”

“Nếu là con trai thì sao?”

“Nếu là con trai, vậy tất nhiên là giống ta.”

“Nhưng mà, dựa theo di truyền học mà nói, nữ sinh ra giống phụ thân, nam sinh ra giống mẫu thân mới đúng.” Hiểu Vân nói rất thật thà, Triển Chiêu tựa như nở nụ cười.

“Không sao, bất kể giống ai, đều là con của ta.”

“Được, chúng ta ít nhất phải có một nam một nữ, có nam có nữ mới là tốt nhất.”

“Tốt, chỉ cần nàng không chê mệt, sinh mười tám đứa cũng không thành vấn đề.”

“Mười tám đứa? Ta không phải là heo mẹ, nhiều lắm bốn đứa thôi. Trong nhà như vậy cũng đủ náo nhiệt rồi.”

“A, được, vậy thì bốn. Chúng ta nuôi chúng lớn lên, nhìn chúng thành gia lập nghiệp, đợi chúng ta già đi, sẽ ngâm kẹo dưa cháu. Nàng xem, chúng ta còn nhiều việc phải làm như vậy, sao có thể cứ thế mà chết đi. Cho nên, nàng nhất định phải sống, sống thật lâu thật lâu.”

“Ừ. Thật lâu thật lâu.”

Hai người thật khờ khạo. Cũng khó trách, hai người đều ngốc như vậy, làm gì có chỗ cho hấn xen vào? Hấn là một người tinh táo, đến cả thích một người cũng rất lý trí. Nhưng mà, tình cảm mà còn lý trí, vậy gọi là tình cảm sao?

Cho tới nay, hấn luôn nghĩ hấn thích nàng, muốn giữ nàng bên cạnh, cho nàng vinh hoa phú quý, cảm y ngọc thực. Nhưng mà, hiện giờ hấn mới phát hiện mình đã mười phần sai. Những thứ hấn cho nàng, không phải là thứ nàng muốn. Cho nên, nàng luôn cự tuyệt hấn. Thì ra, hấn cho tới bây giờ đều không biết nàng muốn cái gì, hấn chưa từng thật sự suy nghĩ nàng thật sự cần gì, chỉ là muốn lấy “ban cho” làm lợi thế, khiến nàng thích mình. Nay cuối cùng hấn đã

biết nàng muốn gì, nhưng cho dù biết thì sao? Hắn có thể làm điều đó cho nàng sao?

Mà Triển Chiêu, lại biết nàng muốn cái gì, hắn thậm chí vì nàng, đồng ý từ bỏ cả mạng sống của mình. Đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu đổi lại là hắn, hắn đồng ý sao? Chỉ sợ là tuyệt đối không. So với Triển Chiêu, thích của hắn với nàng, thật sự là “kém cỏi”, căn bản không đáng nhắc tới.

Hỏi thế gian tình là gì, khiến người sinh tử tương hứa. Chính là nói bọn họ!

Người kia đứng ngoài phòng nghe một hồi lâu, không khỏi cảm thán trong lòng, rồi mới gọi công công đi cùng tới gõ cửa, đưa đồ vào, bản thân không nói một tiếng xoay người bỏ đi. Nơi này không có chỗ của hắn, hắn tội gì tự làm mất mặt, vẫn nên hồi cung thôi.